

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6650/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Sanji Vodopija kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Silvije Sivrić iz Sesveta, Zagrebačka 158, OIB: 66607904567, zastupane po punomoćnici Sandri Vračan, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Kreditna unija Zagreb, Zagreb, Gundulićeva 5, OIB: 50489450502, zastupanog po punomoćnici Sanji Neveščanin Mateša, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Mateša & Kapitan d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 15. travnja 2026. godine u nazočnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice Sandre Vračan, odvjetnice i punomoćnice tuženika Sanje Neveščanin Mateša, odvjetnice, dana 28. svibnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka članak 2. Ugovora o extra kreditu broj 5-00863-8, koji je 28.11.2016. godine sklopljen između tužiteljice SILVIA SIVRIĆ, Sesvete, Zagrebačka 158, OIB: 66607904567 i tuženika Kreditna unija Zagreb, Gundulićeva 5, OIB: 50489450502, a koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje da će prije korištenja kredita, iz vlastitih sredstava ili iz iznosa odobrenog kredita, platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita, obračunate s datumom ugovora."

II. Nalaže se tuženiku Kreditna unija Zagreb, Gundulićeva 5, OIB: 50489450502, isplatiti tužiteljici Silviji Sivrić iz Sesveta, Zagrebačka 158, OIB: 66607904567, iznos od 154,09 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28. studenog 2016. pa do isplate i to do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 214,82 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. svibnja 2026. godine pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri

postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 28.11.2016. sa tuženikom sklopila Ugovor o extra kreditu broj 5-00863-8, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisnici kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu 54.000,00 kn odnosno 7.176,98 EUR. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate kredita koji iznosi 12 mjeseci kroz otplatu u mjesečnim anuitetima od 616,54 EUR. Navodi da je tuženik u članku 2. predmetnog ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se Korisnik kredita obvezuje da će prije korištenja kredita, iz vlastitih sredstava ili iz iznosa odobrenog kredita, platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita, obračunate s datumom Ugovora. Tužiteljica ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova obrade kredita te tužiteljica niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosila sama tužiteljica mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora. Prema odredbi članka 49. Zakona o zaštiti potrošača iz 2014.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je člankom 55. istog zakona propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. K tome, Vrhovni sud RH je u presudi poslovni broj Rev 673/2023-2 odbio reviziju tužene banke i po pitanju poštenosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita zauzeo stav da je takva odredba nepoštena i ništetna, citirano: to stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita). Ističe da je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljicom i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok

ulazni troškovi obrade predstavljaju samo dodatan namet tužiteljici kao potrošačici oko kojeg tužiteljica nije mogla pregovarati, niti na isti utjecati. Nastavno na dopis upućen tuženiku, isti je u odgovoru dostavio listu prometa po kreditu koji se prilaže uz tužbu, a iz kojega proizlazi da je tuženik tužiteljici dana 28.11.2016. godine naplatio navedenu naknadu, odnosno trošak obrade kredita u visini od 1.161,00 kn odnosno 154,09 EUR. Uzimajući u obzir odredbe članka 96. i članka 102. ZZP-a, te povrh svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužiteljicu, kao sudionicu u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužiteljica smatra da joj je tuženik dužan vratiti sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Slijedom navedenog, tužiteljica predlaže utvrditi ništetnom odredbu sadržanu u članku 2. predmetnog ugovora o kreditu prema kojoj se Korisnik kredita obvezuje da će prije korištenja kredita, iz vlastitih sredstava ili iz iznosa odobrenog kredita, platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita, obračunate s datumom Ugovora, sve na način kako je to pobliže navedeno u točki I. izreke ove presude, te potražuje od tuženika isplatu iznosa od 154,09 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28.11.2016. godine pa do isplate, uz naknadu troškova postupka sa zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Prigovara vrijednosti predmeta spora kao suviše visoko naznačenoj, te predlaže istu odrediti u iznosu od 154,09 EUR. Navodi da je odredbom čl. 2. Ugovora o kreditu ugovoreno kako će korisnik kredita platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. Ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Napominje kako troškovi za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita predstavljaju trošak koji se naplaćivao u trenutku ugovaranja kredita, slijedom čega jasno proizlazi kako je tužitelj prije ugovaranja kredita bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja istoga, te svim naknadama, a što je razvidno iz potpisanog nacrtu ugovora o kreditu od strane tužitelja. S tim u svezi tuženik posebno ukazuje kako je predmetni trošak obrade kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita sadržan u efektivnoj kamatnoj stopi. Nadalje, tuženik ukazuje kako efektivna kamatna stopa (dalje u tekstu: EKS) iskazuje ukupne troškove kredita za potrošača, izražene kao godišnji postotak ukupnog iznosa kredita, te se ista, izjednačujući na godišnjoj osnovi sadašnju vrijednost svih obveza (iskorišteni iznos kredita, otplata i naknada), budućih ili postojećih, dogovorenih između vjerovnika i potrošača, izračunava u skladu s metodologijom definiranom aktom Hrvatske narodne banke kojim se uređuje EKS. Dakle EKS predmetni trošak obrade kreditnog zahtjeva dio je efektivne kamatne stope, a koja predstavlja za korisnika stvarnu cijenu kredita, uključujući sve troškove, te omogućava

bolju usporedbu različitih kreditnih ponuda, a slijedom čega jasno proizlazi kako je tužiteljica bila jasno i nedvosmisleno upoznata sa cijenom kredita i svim troškovima kredita za krajnjeg korisnika, i to prije ugovaranja kredita, slijedom čega se tužbeni zahtjev ukazuje neosnovanim u cijelosti. Nadalje, tuženik ističe kako je životno logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje tuženik podmiruje naplatom troškova za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Nadalje ističe kako, suprotno navodima tužitelja, odredba o troškovima za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZPP-a. Tuženik također ističe kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe, dok zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati. Ističe prigovor zastare. U daljnjem tijeku postupka na ročištu održanom dana 15. travnja 2026. priznaje da je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 1.161,00 kn/154,09 EUR dana 28.11.2006. Predlaže tužbeni zahtjev tužiteljice odbiti u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o extra kreditu broj 5-00863-8 od 28.11.2016.g. (list 5-6 spisa), otplatnu tablicu kredita (list 7 spisa), nalog za isplatu kredita (list 8 spisa), listu prometa po kreditu (list 9-10 spisa), nacrt ugovora o extra kreditu (list 51-52 spisa), odluku o naknadama tuženika (list 131 spisa), kao i cjelokupnu spisnu priležuću dokumentaciju, te saslušao tužiteljicu kao stranku.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. Ugovora o extra kreditu sklopljenog između stranaka dana 28.11.2016. godine, te isplata iznosa od 154,09 EUR.

6. U odnosu na prigovor tuženika da je vrijednost predmeta spora suviše visoko naznačena, sud je raspravnim rješenjem od 15. travnja 2026. godine odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 154,09 EUR. Naime, u konkretnom slučaju tužiteljica je istaknula deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti i kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 154,09 EUR, a prihvaćanje deklaratornog zahtjeva predstavlja prethodno pitanje za prihvaćanje kondemnatornog tužbenog zahtjeva. U slučaju kada je u tužbi istaknut deklaratorni zahtjev kojem je svrha rješavanje prethodnog pitanja vezanog uz zahtjev za činidbu istaknut u istoj tužbi, pri određivanju vrijednosti predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost zahtjeva za činidbu, a ne i zahtjeva za utvrđenje (pravni stav zauzet u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-688/00, Revr-475/08 i Revr-31/02).

7. Među strankama nije sporno da je tužiteljica s tuženikom dana 28.11.2016. godine sklopila Ugovor o extra kreditu broj 5-00863-8 i to na iznos od 54.000,00 kn odnosno 7.176,98 EUR, kao i da je u čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje da će prije korištenja kredita, iz vlastitih sredstava ili iz iznosa odobrenog kredita, platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 2,15%

od odobrenog iznosa kredita, obračunate s datumom Ugovora. Nije sporno niti to da je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 1.161,00 kn/154,09 EUR dana 28.11.2016. Sporno je da li se radi o ništetnoj odredbi, pa posljedično tome i da li je osnovan zahtjev za povrat plaćene naknade.

8. Tužiteljica saslušana kao stranka u svom iskazu navodi da je dana 28.11.2016. sklopila s tuženikom predmetni ugovor o extra kreditu na iznos od 54.000,00 kn odnosno 7.176,98 EUR na rok otplate od 12 mjeseci. Kredit je bio namijenjen za njene osobne potrebe i vraćanje određenih pozajmica. Nikada nije bila vlasnik trgovačkog društva niti obrta. Predmetni ugovor o extra kreditu bio je unaprijed sastavljen od strane tuženika i bio joj je prezentiran na potpis kao uzmi ili ostavi tako da uopće nije imala mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora. Prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nitko ju nije upozorio na obvezu plaćanja troškova obrade kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita, niti joj je pojašnjeno o kojim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, niti zašto su isti ugovoreni baš u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita. Ugovor je prije potpisa pročitala i kada je uočila da je u čl. 2. predmetnog ugovora ugovoreno da se kao korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita pitala je djelatnika tuženika da li se može osloboditi obveze plaćanja tih troškova odnosno da li se isti eventualno mogu smanjiti na što joj je odgovoreno da je plaćanje troškova za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita uvjet za realizaciju kredita i da se tu ništa ne može promijeniti. Nikada joj nije uručena odluka o naknadama tuženika. Kredit je u cijelosti otplaćen. Na pitanje punomoćnika tuženika da li joj je uručen nacrt ugovora o extra kreditu od 28.11.2016. odgovorila je da je istoga dana 28.11.2016. potpisala i predmetni ugovor o extra kreditu i nacrt ugovora o extra kreditu, koji su joj uručeni.

9. Cijeneći iskaz tužiteljice, koji je ovaj sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivala logično i životno uvjerljivo, a na njezin iskaz niti tuženik nije imao primjedbi, sud smatra utvrđenim da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo jer je ista sastavni dio predmetnog tipskog ugovora, te je bila uvjet sklapanja istog, s time da tužiteljici nije pojašnjeno o kojim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, na što se ista zapravo odnosi i zašto iznosi baš 2,15% od odobrenog iznosa kredita. Nadalje, uvidom u predmetni Ugovor o extra kreditu (list 5-6 spisa) također je utvrđeno da niti u istom nije navedeno od čega se sastoje troškovi za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita i zašto su određeni upravo u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita.

10. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 41/14–dalje: ZZP) koji odredbom čl. 49. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u

unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 55. st. 1. ZZP-a propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe. Prema odredbi čl. 295. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

11. Dakle, obzirom na citirani sadržaj odredbe čl. 49. ZZP-a na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu da se Korisnik kredita obvezuje da će prije korištenja kredita, iz vlastitih sredstava ili iz iznosa odobrenog kredita, platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita, obračunate s datumom ugovora.

12. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužiteljica mogla pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužiteljica na temelju članka 2. Ugovora o kreditu platila tuženiku naknadu u utuženom iznosu, to je očito da je sporna odredba čl. 2. Ugovora prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužiteljice, a što znači da je ta odredba nepoštena u smislu čl. 49. st. 1. ZZP/14, te ništetna u smislu odredbe čl. 55. st. 1. istog Zakona.

13. Slijedom navedenog sud je prihvatio zahtjev tužiteljice i utvrdio da je odredba sadržana u čl. 2. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje da će prije korištenja kredita, iz vlastitih sredstava ili iz iznosa odobrenog kredita, platiti troškove za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita u visini od 2,15% od odobrenog iznosa kredita, obračunate s datumom ugovora ništetna i stoga odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

14. Ovdje valja napomenuti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (NN 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (NN 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača. Pri tome sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnicima kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju

višu naknadu, a što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

15. Kako je odredba čl. 2. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Stoga je tuženik temeljem odredbe čl. 323. ZOO-a dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom, dakle ovdje utuženi iznos koji je naplatio na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanja kredita naplaćena dana 28.11.2016. godine u iznosu 154,09 EUR.

16. U odnosu na prigovor tuženika da tužiteljica nema svojstvo potrošača valja reći da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je tužiteljica sklopila s tuženikom nenamjenski ugovor o kreditu, te da je tužiteljica ugovor sklopila kao fizička osoba, sud smatra da je riječ o potrošačkom kreditu.

17. Naime, Zakon o zaštiti potrošača definira potrošača kao fizičku osobu koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti (čl.3. st.1.). Tužiteljica jest fizička osoba, a iz iskaza tužiteljice prihvaćenog kao uvjerljivog i iskrenog, u bitnome proizlazi da je kredit bio namijenjen za njezine osobne potrebe i vraćanje određenih pozajmica, te da nikada nije bila vlasnik trgovačkog društva niti obrta, te je u tome smislu ona potrošač iz čl. 3. st.1. ZPP-a.

18. Po stavu ovog suda neosnovan je prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa posljedično tome ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 2. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu, te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. godine zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove sudske odluke.

19. Slijedom navedenog, sud je tužiteljici dosudio plaćeni iznos naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 154,09 EUR. Na dosuđeni iznos tužiteljici pripadaju zakonske zatezne kamate sukladno čl. 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Naknada je naplaćena dana 28.11.2016. godine, što među strankama nije sporno, pa su zatezne kamate dosuđene tekuće od 28.11.2016. godine u skladu s postavljenim zahtjevom, a po stopi propisanoj čl. 29.st.2. ZOO-a.

20. Kako je izvedenim dokazima činjenično stanje u dovoljnoj mjeri utvrđeno za donošenje pravilne odluke, to je u smislu odredbe čl. 10. i čl. 220. u svezi čl. 311. st. 2. ZPP-a, odbijen prijedlog tuženika za provođenjem financijskog vještačenja.

21. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl.154. st.1. i čl.155. ZPP-a.

22. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu sa zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe 25 bodova (Tbr. 7/1), za sastav podneska od 02.02.2026.g. 25 bodova (Tbr. 8/1), za zastupanje na ročištu 15.04.2026. 25 bodova (Tbr. 9/1) i za ročište za objavu presude 12,5 bodova (Tbr. 9/3), dakle ukupno 87,5 bodova, što pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eura sukladno spomenutoj Tarifi iznosi 175,00 eura. Nadalje, tužiteljici je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 EUR i sudske pristojbe na presudu od 13,27 EUR, tako da je tužiteljici sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 214,82 EUR. Na tako utvrđeni iznos troška tužiteljici su dosuđene zatezne kamate tekuće od presuđenja pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a.

23. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 28. svibnja 2026. godine

Sutkinja:
Sanja Vodopija

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu od 13,27 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-ac6e8**

Kontrolni broj: **0f049-30941-fc3d6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.